

Nu-mi puteți ucide copilul!

Întâmplarea de mai jos a fost scrisă de Fericitul Arhimandrit Epifanie Teodoropulos, din Grecia. Domnule Director,

Cu destui ani în urmă am parcurs cartea lui Hans Killian "În spatele nostru stă Dumnezeu" (Editura "Kadmos", Atena, 1960). Ultimul capitol, intitulat "Moște-nire", m-a cutremurat. Acum câteva zile am relatat întâmplarea descrisă în carte într-o nouă discuție despre avorturi (spun nouă discuție, deoarece a existat o continuare a ei prezentată de "Presa ortodoxă"; vezi nr. 692/4.4.1986). Nu găsesc cuvinte să descriu impresiile ce le-a pricinuit. Deoarece o mare parte a cititorilor "Presei ortodoxe" n-au băgat-o în seamă, consider oportun să o repet: Pe scriitorul cărții, renumitul medic chirurg, l-a vizitat o tânără doamnă ca să-i solicite ajutorul medical. Era soție de medic, avea doi copii, de cinci și trei ani, și era însărcinată în luna a patra. Soțul ei fusese mobilizat și se afla pe Frontul de Răsărit. Doamna avea dureri la sânul stâng și sub brațul stâng depistase o mică umflătură tare. Medicul, după ce a ascultat-o, a început s-o examineze. Dar este mai bine să lăsăm cartea să continue:

"...Am palpat și am simțit un ganglion foarte tare, dar degenerat; de altfel putea simți oricine un întreg lanț de astfel de ganglioni. Fără să arăt nici o expresie de surpriză, am palpat întreg sânul stâng, ce era înconjurat de o rețea venoasă subțire de culoare neagră... M-a cuprins teama. După ce am examinat, ca să compar și să con-trolez, precum fac totdeauna - și sânul ei cel drept, am depistat îngrozit că și la acesta se puteau simți umflături tari. La un anumit loc pielea se vedea primejdios de trasă. Și sub brațul drept se puteau simți, sub piele, gan-glioni mici și tari, și două umflături mai mari lângă vase-le de sânge ce duc la mână. Era îngrozitor! Un cancer în creștere rapidă la amândoi sânii...

În timp ce bolnava se îmbrăca, cugetam în sinea mea, cum oare aș putea să-i spun crudul adevăr în modul cel mai potrivit...

După ce bolnava s-a îmbrăcat și s-a așezat pe scaun, i-am spus imediat:

- Doamnă, faptul că lucrurile sunt foarte serioase îl cunoașteți și dumneavoastră. Că ne aflăm în fața unor hotărâri dificile, nu pot și nici nu trebuie să vă ascund.

Nu s-a pierdut, nici n-a început să plângă:

- Trebuie să vorbesc imediat cu soțul dumneavoastră. Trebuie să-l chemăm imediat de pe front.

De această dată însă ochii ei au lăcrimat.

Nu știu unde este bărbatul meu. De câteva luni nu avem nici o veste de la el.

Faptul acesta a îngreunat și mai mult situația, pentru că acum săraca femeie trebuia să ia singură hotărârea, o hotărâre ce va însemna moartea sau viața copilului ce-l purta sub inima sa. Trebuia să-i explic că este nevoie să ia o hotărâre și de aceea am continuat pe un ton aspru:

- Sunteți grav bolnavă, doamnă, și vă aflați fără îndoială în mare pericol. Schimbările apărute la pieptul dumneavoastră depind în mod sigur de sarcină. Ganglionii dumneavoastră se află în neregularitate și au degenerat prin influența unor hormoni produși din cauza sarcinii. Trebuie să înțelegeți, vă rog, că din pricina aceasta trebuie să vă propun întreruperea sarcinii. Așa cum se prezintă situația dumneavoastră, nu vă pot lăsa copilul. Trebuie să încercăm să depistăm cauzele acestor umflături de la sâni și, pe cât ne stă în putință, să oprim creșterea lor. Dar asta nu se poate face atunci când în corpul dumneavoastră circulă cantități mari de hormoni datorită stării de graviditate, care, desigur, sunt folositori pentru copil, însă pentru dumneavoastră constituie un pericol aproape mortal. De aceea trebuie să se întrerupă sarcina. După părerea mea, nu avem altă alternativă!

M-a privit înspăimântată și, după ce și-a mișcat capul în semn de dezaprobare, mi-a explicat cu o voce calmă:

-Nu! niciodată! Copilul nu-mi aparține numai mie, ci și bărbatului meu! Niciodată nu-mi voi da consimțământul ca să-mi fie luat. Îmi este cu desăvârșire indiferent ceea ce s-ar putea întâmpla cu mine. Este o moștenire pentru bărbatul meu; de la lucrul acesta nu pot da înapoi. Știu că viața mea se primejduiește. Și, ca s-o spunem deschis: Știu că sunt pierdută. Asta o simt și numai pentru asta vă rog: Țineți-mă în viață până ce va veni copilul. Vă implor pentru asta.

Am tăcut mult timp, biruit de cuvintele ei.

După aceea am mai încercat o dată s-o fac să-și schimbe părerea. Accentuându-mi cuvintele, i-am spus:

- Nu trebuie să vorbiți așa. Vă aflați în mare pericol, asta este sigur, dar încă nu sunteți pierdută, nimeni nu ar putea argumenta un astfel de lucru. Avem chiar o posibilitate. Poate aș putea s-o formulez astfel: Ar fi cu putință să vă salvăm, dacă am micșora lucrarea hormonilor sarcinii printr-o întrerupere urgentă a ei, sau prin oprirea lor, după care să operăm. Însă este sigur că mergeți spre catastrofă dacă nu se face lucrul acesta, chiar dacă v-aș scoate din rădăcină amândoi sânii...

Când am terminat m-a privit direct în față și mi-a răspuns aproape cu dușmănie:

- Lucrul acesta nu-l vreau, nu-mi puteți lua copilul, nu MI-L PUTEȚI OMORÎ!

Niciodată, în numeroșii mei ani de chirurgie, n-am întâlnit ceva asemănător. Mișcat, am luat-o de mână.

- Bine, ați biruit! Se va împlini dorința dvs. Vă rog să vă aranjați toate acasă, pe cât de repede puteți, și ime-diat după aceea veniți la clinică. Nu putem pierde timp.

Două zile mai târziu se afla în clinica noastră într-un salon liniștit. La prima mea vizită am aflat-o liniștită, ma-nifestând o pasivitate aproape veselă. Din păcate era de datoria mea să-i fac noi comunicări triste. I-am spus că nu îmi puteam asuma riscul să îi scot amândoi sânii deo-dată. A doua zi, la ora 7, trebuia să operăm o parte și, dacă mergea bine, după 2-3 săptămâni trebuia să ope-răm, cât se poate de adânc, și cealaltă parte...

Organismul tinerei femei era, pentru moment, încă în stare bună. Umflăturile, ce se măreau așa de repede, cu toate că pricinuiseră o vlăguire, nu influențaseră încă în mod dramatic starea ei generală.

Am discutat amănunțit despre operație cu șeful meu și mi-am ales ajutorii cei mai buni... Toate aceste măsuri, spre a ajuta cât mai mult la protejarea mamei și a embrio-nului... Când am intrat sterilizat în sala de operație, toate erau gata. Locul care trebuia operat era descoperit. L-am examinat încă o dată, mi-am luat mănușile de cauciuc, le-am tras pe mâini și am început. Am tăiat direct, cu atenție, de jur împrejur întreg sânul stâng, împreună cu pielea ce ne trebuia mai târziu. Am prins imediat cu pensete ve-nele, din care curgea sânge. Am mers mai adânc, am lă-sat neatinsă întreaga glandă a sânului lipită de mușchii cei mari ai pieptului și le-am desprins pe toate împreună de pe peretele toracic...

După aceea a început partea a doua: Curățirea totală a ganglionilor de la subsuori și încheieturi. A fost o mun-că obositoare, deoarece întreaga zonă se umpluse cu mici umflături canceroase. Toate țesuturile atacate s-au separat și mi-am întregit treaba mea ajungând până la buzele mușchilor ce închid înspre înapoi adâncitura sub-suorii. Aici există totdeauna ganglioni periculoși și aceș-tia trebuiau negreșit îndepărtați...

Toată ziua dintâi am ținut-o sub observație continuă pe tânăra femeie. Eu însumi mergeam foarte des la patul ei ca să mă conving că nu i s-a întâmplat nimic copilului. Din fericire, primele patru zile au trecut și copilul era în stare bună. Astfel, pentru moment, acest pericol fusese limitat...

In salon simțeam că plutea o întrebare nepusă. Și într-adevăr, într-o zi, zâmbind nevinovat femeia mi-a pus următoarea întrebare:

- Domnule profesor, cam cât voi mai trăi oare?

Am înțeles imediat. Voia să afle dacă i-a rămas încă destulă vreme să aducă copilul pe lume. N-am putut și n-am vrut s-o mângâi într-un mod ieftin. De aceea i-am spus numai atât:

- Nu mă mai întrebați despre asta, iubită doamnă.

O dată cu trecerea timpului am observat cu teamă că slăbea continuu...

Subiectul discuției noastre era aproape întotdeauna în jurul copilului ce îl aștepta și, când încercam să schimb vorba spre altele, ea îl readucea din nou cu insistență la același punct, în jurul căruia, precum se vede, se învâr-teau mereu toate gândurile ei. Cu o vie emoție, observam continuu că era atașată de ideea ca, pe acest copil, ca mărturie a dragostei ei, să-l lase bărbatului ei spre a-l afla atunci când acela se va întoarce de pe front.

Nu puteam s-o las să își dea seama că nu eram în stare să iau parte la nădejdea ei. În taină, căutasem să aflu unde se afla bărbatul ei și, de la Cartierul General, am aflat confidențial că întreaga grupare în care se afla și el, se pierduse pe Frontul din Răsărit.

Intr-o zi i-am spus că în ziua următoare voiam să-i fac a doua operație. A dat numai din cap.

Această a doua operație a fost mult mai pretențioasă și mai periculoasă decât prima, deoarece starea generală i se înrăutățise...

Am lucrat repede și cu atenție, pe cât am putut mai bine. Cu cea mai mare grijă am oprit hemoragiile, ca să protejiez circulația sângelui, ne aflam în luna a șasea și, prin urmare, copilul n-ar fi putut trăi dacă s-ar fi pricinuit o naștere prematură. Dar, în ciuda mării noastre concentrări, de data aceasta a trebuit mult mai mult timp ca să elimin sânul și să curăț subsuoara și ganglionii de la în-cheietură. Țesuturile deveniseră un cocoloș și mereu atingeam în adânc noi mase canceroase.

Am terminat, am cusut rana mare și am aranjat instalația de drenare. Am terminat fără a se ivi complicații, dar mă îndoiam că vom avea o vindecare completă, deoarece numărul de globule albe din sânge era scăzut, în pofida tuturor eforturilor noastre. Am rămas așadar cuprins de o mâhnire profundă atunci când au scos-o pe bolnavă din sala de operație. Faptul era înfricoșător și simțământul că, în cele din urmă, toate vor fi zadarnice, ne îngreua pe toți.

Pe mine mă chinuia încă o grijă cu desăvârșire dife-rită, pe care o ascundeam cu precauție de femeie: că făptura aceea mică ar putea muri în ea. De aceea, imediat după operație, am mers sus, în camera ei, și am ascultat inima copilului. Bătăile erau slabe, dar totuși se simțeau. Și au rămas așa și în următoarele zile. Într-o dimineață m-a înștiințat, radiind de bucurie: copilul se mișcase în pântecul ei. Simțise clar loviturile pricinuite de micile lui piciorușe...

Ne apropiam de luna a șaptea. Începuse ultima luptă cu timpul. I-am propus să facă niște iradieri, ca să neutralizăm niște celule maligne ce rămăseseră. Deoarece am prevăzut că s-ar putea teme să nu vatăm copilul, am încredințat-o, fără ca ea să mă întrebe, că am putea izola copilul de influența razelor. Dar nu a fost de acord și mi-a spus:

- Pentru care motiv să le facem? Știu unde mă aflu.

Din zi în zi se vedea mai obosită... Rana nu se închi-dea. Locul care rămăsese deschis nu se vindeca. Puterile renăscute ale organismului ei ajunseseră la sfârșit...

A trecut și luna a șaptea. Astfel că într-o zi am mers la ea și i-am spus:

- Dacă copilul vine acum, va putea rămâne în viață!

Niciodată nu voi uita manifestările care au urmat acestei vești. Lacrimi de bucurie au strălucit în ochii ei și fața-i palidă și slăbită se vedea a se lumina dinlăuntru cu o strălucire de fericire. Pentru puține zile s-a îmbunătățit și starea ei. A prins puțină culoare, dar după aceea, exte-nuarea trupească a progresat în mod nemilos.

În luna a opta i-am propus să i se provoace o naștere prematură. Ar fi mers la clinica ginecologică și ar fi adus copilul pe lume. Însă a refuzat. Voia să meargă acasă. Astfel a venit ziua când a părăsit clinica noastră. Sora ei s-a prezentat ca să o ia...

Le-am însoțit pe amândouă până la mașină. Pentru o clipă am mai rămas singur cu bolnava mea și am simțit că se lupta cu ea însăși, dar la sfârșit i-a scăpat de pe buze întrebarea de care mă temeam:

- Cât mai am încă de trăit?

Am evitat să răspund, mișcând tăcut din cap. nu vo-iam ca în ultima clipă să-i spun minciuni.

- Înștiințează-mă când se va naște copilul, am rugat-o.

Iar ea mi-a făgăduit.

Am așteptat să-mi trimită vreo carte poștală, dar am rămas uimit când, într-o zi, am primit o scrisoare scrisă de ea însăși:

"Iubite domnule profesor, - îmi scria - deoarece ați luat parte cu atâta căldură la lupta mea, veți fi și singurul care veți afla de la mine însumi vestea cea mare. Sunt foarte slăbită și trebuie să-mi economisesc puterile ce mi-au rămas. Deci: Acum zece zile a venit copilul pe lume. Un băiețel. Un copilaș mititel..."

Înima îmi este atât de plină de recunoștință, încât îmi este cu neputință să exprim prin cuvinte simțămintele mele. Recunoștință față de Dumnezeu și recunoștință față de dvs., iubite domnule profesor.

Ultimele săptămâni au fost destul de grele și uneori mă gândeam că nu voi putea rezista până în sfârșit. Mă rugam într-un mod cu desăvârșire copilăresc care, poate, pe un teolog l-ar fi putut face să râdă disprețuitor: "Dacă Tu ești acolo sus, și dacă Tu ești Dragoste, atunci dăruiește-mi acest copil! Așa îi spuneam și El, în nemărginita Sa milostivire, a auzit rugăciunea mea, care era ca o silire.

Faptul acesta pentru mine înseamnă nespus de mult. Este cea mai mare mângâiere a mea pe ultima parte a drumului care se mai află înaintea mea. Moartea vine... Sfârșitul se apropie... Nu vreau să par mai bună decât sunt: și eu simt adeseori frică de moarte. Acea frică adân-că pe care făptura o simte înainte de a pleca din această viață, și aceasta o pătimesc mai ales în timpul nopților, când stau singură cu ochii deschiși în întuneric. Dar atunci mă mângâi cu gândul la copil, care pentru mine consti-tuie dovada vie a dragostei lui Dumnezeu...

Ieri am fost nevoită să-mi întrerup aici scrisoarea mea. A venit sora mea și m-a certat de-a binelea. Voia să mă facă să înțeleg că de dragul copilului am datoria să rămân în viață. Acum, afară de faptul că nu stă deloc în propriile mele puteri să-mi prelungesc viața, consider ca o ușurare acest punct de vedere: că la urma urmelor, chiar și cei mai iubitori dintre părinți nu pot face decât puține lucruri pentru copiii lor. Soarta lor, precum și a noastră, se află în mâinile lui Dumnezeu. În aceste pu-ternice mâini părintești încredințez acum cu desăvârșire pe toți cei pe care îi las în urma mea...

M-am trudit să fiu o mamă bună pentru copiii mei, care au fost pentru mine darul cel mai de preț. Vreme de zece ani întregi am fost legată de bărbatul meu cu o dra-goste care n-a cunoscut niciodată nici cea mai mică um-bră. Ca să le lași pe toate acestea nu este ușor. Aș vrea însă, ca și altă dată, să vă asigur -deoarece m-ați sprijinit în cele mai grele ceasuri ale mele - că merg înainte cu siguranța că le voi regăsi acolo pe toate învăluite în strălucire și eliberate de nimicnicia pământească. Adio pentru totdeauna!

P.S. Când vreodată se va întoarce bărbatul meu, dați-i, vă rog, scrisoarea aceasta". După 14 zile am primit o hârtie care îmi vestea moar-tea ei. Scrisoarea n-am putut-o da, deoarece bărbatul ei nu s-a mai întors niciodată de pe Frontul de Răsărit".

Cu râvnă întru Domnul, Vitalii Mereuțanu - Magistru în Teologie